

тенъ годежникъ, горкыйтъ ми съпругъ дойде да умрѣ въ Неаполь!

— Това казватъ всички наистинж.....

— Но да не бы отвчера на самъ Марія да е мѣнила мѣтнѣе и да е склонила на това съчетаніе ?..... Да не бы баща ѝ да е оставилъ па да стане това ?

— Подкральтъ, обсаденъ отъ Гюизовытъ войскари нѣма за нищо силж безъ войскжтъ донѣ Жуановж ; но додѣто да ся извезжтъ тѣзи войскы, всичко е свършено и никаква полза не ще бжде за плѣнницжтъ. Въ два часа отгорѣ ще ѣж докаратъ насилственно въ храмътъ. Ще ѣ кажжтъ че ще убійжтъ баща ѣ, ако тя ся не ожени за Шатильона, и тѣй злочестата дъщеря ще ся жртвува за спасеніето на бащж си.

— О свята Дѣво ! извика Пузолянката като паднж на колѣнѣ, ще допростишъ ли да стане това прѣстъпленіе ? И Неаполь ще прѣтърпи ли едно таквожъ безчестіе ? ! И този прѣдатель народъ ли приготви такжвъ единъ обрядъ, и мѣта цвѣтове на мжчителя и на жртвжтъ ! А ! колко познавамъ отъ това убійцытъ на Мазаніела ! Но това нѣма да стане, не е възможно ! слѣдуваше съ распаленіе ; ще ся намѣри поне единъ доблественъ человекъ да оттърве този ангелъ отъ поктіегъ на бѣсѣтъ.

— Не ся надѣж, отговори съ въздѣхнуваніе инокынята..... Почтеннытъ человекы роптажтъ, присмѣхулытъ ся подсмивать, по-юначнытъ заплашвать, но никой не ще дързне да прѣзрѣ Шатильона.

И наистинж, звѣноветъ звѣняхж непрѣстаино, приготвленіята ся свършвахж и ето вече маркизтъ минуваше прѣзъ стѣгджтъ въсхваляванъ.

— О Мазаніеле, рече вдовицата, като цѣлуваше Кармилскый кръстъ ; о, ако да не бѣхж раскжснжлы благородното ти сърдце и якжтъ ти главж, распилѣлъ бы ты тѣзи клѣтвицы съ единъ замахъ на сабјжтъ си..... Боже мой, Боже